

Wytyczne do oceny oddziaływania ekologicznego w Wielkiej Brytanii

John Box¹, Helen Byron², Karen Colebourn³, Nic French⁴, Mick Hall⁵, Richard Knightbridge⁶, Mike Oxford⁷, Jo Treweek⁸, Mike Wells⁹ & Linda Yost*

*Adres kontaktowy: Institute of Ecology and Environmental Management; 45 Southgate Street, Winchester. SO23 7EU, lindsayost@ieem.net; +44 (0)1962 868626

¹Atkins, ²Royal Society for the Protection of Birds; ³Ecological Planning and Research; ⁴Terence O'Rourke Ltd; ⁵Arup; ⁶Entec UK Ltd; ⁷Association of Local Government Ecologists; ⁸Treweek Environmental Consultants; ⁹Biodiversity by Design

Streszczenie. Niniejsze wytyczne opracowano w Instytucie Ekologii i Zarządzania Środowiskowego [IEEM – Institute of Ecology and Environmental Management], aby promować dobre praktyki w Ocenie Oddziaływania Ekologicznego – OOE [Ecological Impact Assessment – EcIA], obejmującej środowisko lądowe, słodkowodne i przybrzeżne w Wielkiej Brytanii. OOE to proces identyfikowania, kwantyfikowania oraz oceny potencjalnego wpływu określonych działań na ekosystemy lub ich składniki. OOE można przeprowadzać w ramach formalnej procedury oceny oddziaływania na środowisko (OOS) lub w celu wsparcia innych form oceny środowiska przyrodniczego. Wspólne ramy dla OOE przyczynią się do lepszego zrozumienia i ściślejszej współpracy między wszystkimi ekologami zaangażowanymi w tym procesie.

Wytyczne IEEM wydano w roku 2006. Do kluczowych problemów w nich poruszanych należy zaliczyć: (i) zwiększenie roli różnorodności biologicznej w procesie oceny OOE; (ii) ocenę wartości cech ekologicznych ze względu na wartość różnorodności biologicznej, wartość społeczną i gospodarczą, w określonym kontekście geograficznym; (iii) oddzielenie ochrony prawnej od wartości różnorodności biologicznej; (iv) podkreślenie, że ocena oddziaływania ekologicznego zależy od wystąpienia pozytywnych lub negatywnych wpływów na spójność określonych obszarów lub ekosystemów oraz status ochrony siedlisk i gatunków.

Słowa kluczowe: ocena oddziaływania ekologicznego, dobre praktyki, wytyczne, różnorodność biologiczna, Wielka Brytania

1. Wstęp

Ocena Oddziaływania Ekologicznego – OOE [Ecological Impact Assessment – EcIA] to proces identyfikowania, kwantyfikowania i oceny potencjalnego wpływu określonych działań na ekosystemy lub ich składniki. Jeśli tak rozumiany proces oceny zostanie odpowiednio wdrożony, to będzie zapewniał oparte na podstawach naukowych podejście do zarządzania ekosystemem (Treweek 1999).

Mając na względzie wypromowanie rygorystycznego naukowo i przejrzystego podejścia do OOE Instytut Ekologii i Zarządzania Środowiskowego [Institute of Ecology and Environmental Management – IEEM] opracował i opublikował wytyczne do oceny oddziaływania ekologicznego w Wielkiej Brytanii [*Guidelines for Ecological Impact Assessment in the United Kingdom*]. Uwzględniono w nich środowisko lądowe, słodkowodne i przybrzeżne w strefie średnio najniższego stanu wody. Wytyczne te zapewniają wspólne ramy dla OOE, i mają na celu poprawę zrozumienia i współpracy między wszystkimi ekologami zaangażowanymi w jakiegokolwiek OOE,

w tym także między pracującymi dla dewelopera lub władz lokalnych, a także między innymi organizacjami prawnymi, pozarządowymi i grupami lokalnymi.

Ogólnie rzecz biorąc, celem OOE jest uzyskanie jak najlepszych efektów dla różnorodności biologicznej. Korzystne wyniki zależą od zaangażowania wszystkich zainteresowanych ekologów, na wszystkich etapach realizacji projektu: od początku jego tworzenia, poprzez etap podejmowania decyzji aż do wdrożenia.

OOE można przeprowadzić w różnych sytuacjach, na przykład w celu dostarczenia informacji o środowisku przyrodniczym, dołączanych do wniosku o zgodę, który może zostać włączony do Raportu przygotowanego w ramach Oceny Oddziaływania na Środowisko (OOS), a także w związku z przygotowywanym planem zarządzania. Celem OOE jest dostarczenie osobom podejmującym decyzje odpowiednich informacji o oddziaływaniu ekologicznym, które towarzyszy projektowi, włączając w to zarówno wpływy pozytywne jak i negatywne.

Opracowane wytyczne poszerzają obecny zakres praktyki OOE na pięciu kluczowych frontach:

- identyfikacji i oceny cech ekologicznych;
- charakterystyki i kwantyfikacji oddziaływania i oceny jego znaczenia;
- minimalizacji negatywnego wpływu i maksymalizacji pozytywnych efektów w procesie opracowywania projektu;
- identyfikacji skutków prawnych i politycznych oraz ich konsekwencji dla podejmowania decyzji;
- identyfikacji roli wszystkich partnerów ekologicznych w osiąganiu maksymalnych korzyści dla różnorodności biologicznej poprzez proces OOE.

2. Identyfikacja i ocena cech ekologicznych

Identyfikacja cech ekologicznych i ich znaczenia jest po raz pierwszy dokonywana na etapie ustalania zakresu OOE (scoping). Prowadzi to do podjęcia decyzji pozwalającej skupić się na zasobach możliwych do uwzględnienia w dalszych badaniach, a także na wpływach, które prawdopodobnie będą znaczące. Należy też zidentyfikować geograficzną strefę oddziaływania, zawierającą wszystkie te cechy ekologiczne, na które mogą mieć wpływ różne zmiany biologiczne i fizyczne spowodowane ocenianym projektem. Strefa ta będzie często większa niż samo miejsce realizacji projektu.

Wytyczne zalecają podejście do oceny, polegające na rozpatrywaniu różnych wartości, które można przypisać cechom ekologicznym. Są wśród nich: wartość różnorodności biologicznej, wartość społeczna i ekonomiczna. Oddzielnie natomiast należy rozważać ochronę prawną. Cechy, które są ważne z przyczyn społecznych lub gospodarczych należy identyfikować oddzielnie, w ramach społecznych lub ekonomicznych ocen skutków analizowanej propozycji. Wpływ na te cechy powinien oceniać ekolog, jednak znaczenie tych oddziaływań musi następnie określić specjalista z dziedziny socjologii lub ekonomii.

Zaleca się, aby poziomy wartości cech wykorzystywanych w ocenie opierały się na wspólnej skali geograficznej, gdyż ułatwia to określenie prawnych i politycznych konsekwencji oddziaływań istotnych. Proponuje się następujące geograficzne ramy odniesienia do stosowania w OOE: międzynarodowa, Wielka Brytania, krajowa (tj. Anglia/Północna Irlandia/Szkocja/Walia), regionalna, hrabstwo (lub okręg stołeczny – np. w Londynie), rejon (miasto lub dzielnica), lokalny lub parafialny, strefa wpływu (miejsce realizacji projektu lub strefa większa niż miejsce realizacji projektu). Ocena wyznaczonych terenów w odniesieniu do tych kategorii jest zazwyczaj sprawą łatwą, tym niemniej dla obszarów mniejszych niż rejon, zwykle nie istnieją góry ustalone poziomy wartości i dlatego ocena siedlisk i gatunków może być również trudna. I tutaj są jednak wyjątki; np. uznane sposoby definiowania ważnych na skalę międzynarodową/narodową populacji ptactwa wodnego.

W trakcie opracowywania „Wytycznych”, podejmowano wiele prób dla określenia sposobów wartościowania siedlisk i gatunków. Ustalenie takich definicji okazało się niewykonalne, ponieważ nie mogą one ująć wszystkich czynników, które powinny mieć wpływ na wartość siedlisk lub gatunków; na przykład wielkość lub status ochrony populacji gatunków lub jakość siedlisk. Ponadto, wartość gatunku lub siedliska może się zmienić w zależności od tego, czy oceniana jest na przykład w południowej Anglii lub w północnej Szkocji. Tym samym nie jest możliwe zdefiniowanie granic pomiędzy różnymi kategoriami wartości dla siedlisk lub gatunków, które miałyby zastosowanie na obszarze całej Wielkiej Brytanii.

Zatem „Wytyczne” proponują takie podejście do wartościowania cech, które obejmuje profesjonalny osąd, jednak korzysta z dostępnych wskazówek i informacji, jak również porad ekspertów, którzy znają obszar projektu i/lub rozmieszczenie i status rozważanego gatunku lub cechy ekologicznej.

3. Charakterystyka i kwantyfikacja oddziaływań oraz ocena ich znaczenia

W centrum OOE znajduje się pojęcie istotności (ważności) oraz wynikających z tej oceny decyzji. OOE prowadzona w ramach OOŚ musi identyfikować znaczące wpływy na faunę i florę, których oczekuje się w przypadku realizacji projektu. Ocena istotności jest również ważną częścią OOE realizowanych w innych celach.

Informacje o potencjalnie negatywnych oddziaływaniach są wykorzystywane w pierwszej kolejności do stwierdzenia, czy istnieje potrzeba udoskonalenia propozycji projektu w celu uniknięcia, ograniczenia lub zrekompensowania takich wpływów. Należy unikać pomieszania pojęciowego między wpływami ekologicznie znaczącymi – powyżej danej wartości, które warto by było ująć w OOE, a wpływami, które wystarczyłyby do zainicjowania formalno prawnego procesu OOŚ w ramach badania „screeningowego” (Troman & Fuller 2003).

Gdy już uda się uniknąć, ograniczyć lub zrekompensować wszelkie negatywne wpływy w trakcie procesu projektowania, to zmodyfikowany projekt podlega ocenie szczegółowej. Wnioski dotyczące znaczenia ostatecznego wpływu projektu są wykorzystywane przez organ odpowiedzialny za wydanie zgody na jego realizację. Organ ten może również postanowić o nałożeniu warunków planowania lub o negocjowaniu umów prawnych w celu zabezpieczenia zasobów ekologicznych.

Na początku każdej OOE konieczne jest wskazanie cech ekologicznych mających wystarczającą wartość do tego, aby znaczący wpływ na nie zasługiwał na uwzględnienie lub dyskusję w ocenie. Konieczne jest do tego ustalenie poziomu progowego, poniżej którego cechy te byłyby pomijane lub tylko krótko wzmiankowane w ocenie. Próg ten będzie zazwyczaj wyznaczany według poziomu i szczegółowości badanej dokładnie polityki planistycznej. Do tak ustalonej grupy cech ekologicznych należy jeszcze dodać te, które uznano za ważne z przyczyn społecznych, publicznych lub ekonomicznych, w tym także gatunki chronione prawem.

W odniesieniu do cech przekraczających ustaloną wartość progową konieczne jest określenie, które spośród przewidywanych zmian związanych z budową i eksploatacją, będą miały znaczący na nie wpływ. Dla tych oddziaływań, które najprawdopodobniej będą znaczące, konieczne jest scharakteryzowanie jak najpełniejsze, uwzględniające wyraźnie te aspekty struktury i funkcji ekologicznej, od których cecha ekologiczna zależy. Ocena powinna brać pod uwagę: zaufanie prognozom (poziomy niepewności), zakres (obszar wpływu), wielkość (rozmiary oddziaływania), czas trwania, odwracalność, czas i częstotliwość, kumulacje wpływów.

Obecnie stosuje się wiele podejść do określania istotności oddziaływań. Najczęściej definiuje się ją wykorzystując macierz, w której łączona jest wartość ekologiczna i wielkość (siła) oddziaływania. Termin „wielkość wpływu” („siła wpływu”) jest w tym kontekście pewnym skrótem obejmującym wiele czynników, które charakteryzują oddziaływanie, w tym: zakres (obszar), rozmiary wpływu, czas trwania i odwracalność. W tego typu macierzach, „wielkość wpływu” ujmuje się

w takich kategoriach jak „duża/średnia/mala” lub „wysoka/średnia/niska”. Jednakże, zważywszy na to, że „wielkość” w tym kontekście jest mieszanką wielu różnych czynników, trudno jest w praktyce precyzyjnie zdefiniować te kategorie i ich granice. Utrudnia to dobre zrozumienie procesu OOE i zazwyczaj powoduje spowolnienie tempa OOS.

Używając w pełni subiektywnego połączenia pomiędzy wartością cechy i wielkością wpływu, macierze zazwyczaj przypisują różne poziomy znaczenia różnym komórkom. Następnie, osoby podejmujące decyzje, korzystając z wyników uzyskanych z takiej macierzy, muszą rozróżnić przykładowo pomiędzy wpływem „średnio ważnym” i „mało ważnym”, nie uzyskując żadnych wyjaśnień poza intuicyjnym rozumieniem tych terminów, które niewątpliwie podlegają indywidualnej interpretacji.

„Wytyczne” proponują bardziej przejrzyste podejście metodyczne, w którym wpływ pozytywny lub negatywny jest określany jako znaczący lub nieznaczący, w rozumieniu ekologicznym, w stosunku do spójności zdefiniowanego obszaru lub ekosystemu(ów) i/lub statusu ochronnego siedlisk lub gatunków na danym obszarze geograficznym. Uwzględnia się przy tym poziom, na którym cechy ekologiczne były wartościowane (patrz poniżej). Decyzja o tym, czy wpływ jest znaczący, nie zależy w tym przypadku od z góry przyjętej wartości cechy ekologicznej (np. tzw. wartości progowej, jak w wyżej omówionym przypadku). W dalszych etapach, wartość jakiegokolwiek cechy, na którą wywarty będzie znaczący wpływ, może być wykorzystywana do oceny skutków oddziaływań zarówno w czasie kontroli budowy jak i w odniesieniu do realizacji określonej strategii.

Stosując takie podejście, może dochodzić do sytuacji, gdy ekolog stwierdzi, że zdefiniowany obszar ma wystarczającą wartość i może być na niego wywarty znaczący wpływ, a następnie, po jeszcze głębszej analizie stwierdzi, iż integralność obszaru nie będzie naruszona (tj. nie będzie wywarty znaczący wpływ na sam obszar). Nie będzie jednak to wykluczać obecności takich cech siedlisk lub gatunków na tym obszarze, które mają wystarczającą wartość, aby podlegać znaczącemu oddziaływaniu, dla których ekolog stwierdza, że wpływ będzie znaczący w stosunku do ich statusu ochronnego. Zainicjuje to działania ochronne i/lub rozwiązania prawne, które mają zastosowanie do cech/populacji gatunków o takim poziomie wartości. Na przykład, mimo uznania, że konkretne oddziaływanie nie ma negatywnego wpływu na integralność Specjalnego Obszaru Roślinnego [ang. Special Plant Area – SPA], może on zostać uznany za znaczący w odniesieniu do statusu ochronnego populacji gatunku o wartości istotnej dla danego hrabstwa.

Należy wspomnieć, że pojęcia integralności i statusu ochrony nie zawsze mają zastosowanie przy ocenie prawem chronionych gatunków, dla których OOE zobowiązane jest wykazać, że projekt nie będzie powodował naruszenia prawa. Tym niemniej, dla właściwości chronionych prawem, które mają również wysoką wartość ze względu na różnorodność biologiczną, może być konieczne również przeprowadzenie oceny istotności wszelkich wpływów.

Integralność

Dyrektywa Siedliskowa (Artykuł 6) wprowadza termin „integralność” przy rozważaniu znaczenia ekologicznego danego oddziaływania w odniesieniu do obszaru Europy. Integralność nie jest definiowana w Dyrektywie, ale jej definicja jest sformułowana w urzędowych wytycznych Wspólnoty Europejskiej w sposób następujący: *„Integralność obszaru jest to spójność jego struktury i funkcji ekologicznej na całej zajmowanej powierzchni, która pozwala mu utrzymać siedlisko, kompleks siedlisk i/lub odpowiednie poziomy populacji gatunków, dla których został wyróżniony”*.

Koncepcja „integralności” została początkowo zastosowana dla ekosystemów, ale może być wykorzystana dla obszarów, które można uznać za ekosystem. Aby zrozumieć wpływ na integralność, należy rozważyć procesy i funkcje ekosystemu. Wykorzystanie koncepcji integralności ekologicznej musi uznawać fakt, że ekosystemy są z natury dynamiczne i mogą ulegać zmianom w czasie i przestrzeni oraz, że ich granice nie są stałe, ale dynamiczne i przepuszczalne. Konieczne jest również przyjęcie podejścia zintegrowanego, aby przyjrzeć się konkretnym wpływom w kon-

tekście ogólnego funkcjonowania całego systemu. Mogą istnieć komponenty ekosystemu/obszaru, które wydają się mieć same w sobie niewielką wartość, gdy rozważamy je oddzielenie, które jednak odgrywają ważną rolę w utrzymaniu lub wspieraniu ogólnej wartości ekosystemu/obszaru.

Wszystkie ekosystemy/obszary dysponują pewnym „marginesem” absorbowania zmian biofizycznych, prowadzących do utraty fundamentalnej zdolności do utrzymywania charakterystycznych siedlisk lub gatunków. Oczywiście, będzie miała miejsce wątpliwość co do tego, czy przewidywana zmiana wystarczy do zakłócenia integralności ekosystemu/obszaru. Powinny ją określać poziomy zaufania przypisane prognozom.

Status ochronny

Dyrektywa Siedliskowa zawiera definicje „statusu ochronnego” dla siedlisk i gatunków [Dyrektywa Rady 92/43/EWG, Artykuł 1, paragrafy (e) i (i)]. „Wytyczne” IEEM korzystają z nieznacznie zmodyfikowanych wersji tych definicji, tak aby ocenę statusu ochronnego można było zastosować do siedlisk lub gatunków w określonym obszarze geograficznym oraz aby można je odnosić się do skali geograficznej, w której cecha jest uznawana za ważną. I tak:

- status ochronny siedlisk, jest określany sumą wpływów na siedlisko i jego typowe gatunki, które mogą działać na ich długoterminowe rozmieszczenie, strukturę i funkcje, jak również długotrwałe występowanie typowych dla danego obszaru geograficznego gatunków;
- status ochronny gatunków, jest określany sumą wpływów na dany gatunek, które mogą działać na jego długotrwałe rozmieszczenie i liczebność jego populacji na danym obszarze geograficznym.

Przy ocenie potencjalnego wpływu na status ochronny, należy stosować to samo rozumowanie, jak w odniesieniu do integralności. Trzeba wziąć pod uwagę znane lub prawdopodobne tendencje i odchylenia w wielkości populacji. Należy również oszacować poziom amplitudy ekologicznej, w zakresie jakości warunków fizycznych i biocenotycznych, które pozwoliłyby danej populacji gatunku lub powierzchni siedliska na dalszą egzystencję na danym poziomie lub na dalszy wzrost liczebności, zgodnie z aktualną tendencją.

W końcu, określenie znaczenia negatywnego lub pozytywnego oddziaływania w zakresie zarówno integralności jak i statusu ochronnego można wesprzeć przez odniesienie do celów ochrony dla jakiegokolwiek cechy ekologicznej, jeśli są one dostępne lub jeśli można je uzgodnić.

4. Minimalizacja negatywnego wpływu i maksymalizacja pozytywnych rezultatów w procesie opracowywania projektu

Istnieje coraz powszechniejsza opinia, że nowe projekty powinny przynosić zysk ekologiczny netto, a nie być opracowywane tak, aby tylko jak najbardziej ograniczać szkody. Zatem od samego początku, autorzy jakiegokolwiek projektu powinni włączać w jego projektowanie i wdrożenie, środki niezbędne do wprowadzenia ulepszeń ekologicznych oraz środki prowadzące do następujących celów:

- unikania negatywnych wpływów – szczególnie tych, które mogą być znaczące;
- redukcji negatywnych wpływów, których uniknąć nie można, poprzez odpowiednie projektowanie inżynieryjne;
- kompensowania wszelkich pozostałych negatywnych wpływów.

Celem powinno być zawsze uzgadnianie określonych środków łagodzących z autorem projektu, tak aby stały się one częścią projektu końcowego, będącego przedmiotem szczegółowej oceny. OOE jest bezwartościowa, jeśli ocenia znaczenie wpływu projektu w oparciu o proponowane przez oceniających środki łagodzące, bez ich uzgodnienia z autorem projektu. Podobnie lista „proponowanych środków łagodzących” na koniec OOE ma niewielką wartość, gdyż wymaga od osoby po-

dejmującej decyzję dotyczącą pozwolenia na realizację przedsięwzięcia, do wdawania się w dyskusję z autorem odnośnie tego, co ma być wdrożone. Taka dyskusja może doprowadzić do uzgodnienia pewnych środków, które mają być zawarte w projekcie, ale muszą one być poddane dalszej ocenie w celu zdefiniowania wpływu ekologicznego zmienionego projektu. Te zmiany mogą mieć również implikacje dla pozostałych ocen szczegółowych, które zostały wykonane przez innych specjalistów technicznych (np. architektów krajobrazu i specjalistów ds. akustyki). Ci ostatni musieliby więc powrócić do swoich ocen, co generowałoby dalsze koszty i opóźnienia procesu decyzyjnego.

Istotne jest uzgodnienie, aby wszelkie wątpliwości związane z włączeniem problemów ekologicznych do projektu znajdowały odpowiednie odzwierciedlenie w ocenie oddziaływań. Ważne jest również zidentyfikowanie wszelkich wymagań dla monitoringu, na przykład w odniesieniu do tych aspektów pozwolenia na realizację projektu, które odnoszą się do czasu budowy i/lub funkcjonowania przedsięwzięcia, tak aby uzyskać jeszcze lepsze wyniki i zmniejszenie negatywnych efektów.

„Decyzje środowiskowe” lub „Plany zarządzania” są często bardzo skutecznym środkiem wprowadzenia do jednego dokumentu wszystkich tych aspektów projektu, które są podejmowane z przyczyn ekologicznych lub innych przyczyn środowiskowych, włączając w to monitoring. Problemy te mogą być w ten sposób niejako narzucane w formie warunków załączonych do zgody lub w drodze umowy prawnej.

5. Identyfikacja implikacji prawnych i politycznych oraz ich konsekwencji dla podejmowania decyzji

Faza ustalania zakresu stanowi pierwszą okazję do ujawnienia się kontekstu prawnego i politycznego, w którym powinna mieć miejsce OOE. Wszystkie osoby biorące udział w ogólnym projektowaniu, planowaniu i wdrożeniu powinny być w pełni świadome tego kontekstu. Nie uwzględnienie przez autora kontekstu prawnego i politycznego oraz niedostarczenie wystarczających informacji, zgodnych z tym kontekstem, może spowodować odrzucenie wniosku.

W OOE zostaną zidentyfikowane znaczące wpływy i naruszenia wartości cech ekologicznych, jakie wystąpią w wyniku wprowadzenia badanej propozycji. Osoby podejmujące decyzje w odniesieniu do projektu podlegającego OOE muszą sprawdzić, czy projekt (wraz z jego częściami, których celem jest polepszenie sytuacji w środowisku, łagodzenie niekorzystnego wpływu lub kompensowanie nieuniknionych niekorzystnych efektów):

- spełnia wymogi prawne (np. licencję na jakiekolwiek działania mające wpływ na gatunki prawem chronione lub zgodę na meliorację gruntu);
- jest zgodny ze strategiami/politykami krajowymi i lokalnymi;
- wymaga, aby dołączyć do zgody lub umowy prawnej jakiekolwiek warunki do negocjacji.

Ważne jest, aby autor był w stanie zademonstrować zaangażowanie w pełne wdrożenie proponowanych środków łagodzących, kompensujących i ulepszających projekt. Zaangażowanie można zademonstrować poprzez przedstawienie projektów i wspierających je informacji w tym szczegółowych wyjaśnieniach, co do tego, co należy zrobić, jak to osiągnąć, gdzie i kiedy należy to przeprowadzić i kto jest odpowiedzialny za zapewnienie, aby prace podjęto zgodnie z przedstawioną propozycją.

Warunki planistyczne i umowy prawne można wykorzystać w celu wyegzekwowania proponowanych środków łagodzących. Gotowość autora do przystąpienia do takich umów będzie miała wpływ na ocenę prawdopodobieństwa powodzenia środka łagodzącego.

6. Określenie roli wszystkich partnerów ekologicznych w osiągnięciu maksymalnych korzyści dla różnorodności biologicznej w procesie OOE

Niniejsze wytyczne zmierzają do osiągnięcia maksymalnych korzyści dla różnorodności biologicznej w procesie OOE, poprzez zidentyfikowanie wszystkich partnerów ekologicznych, w tym:

- doradzających autorowi projektu;
- doradzających lokalnym organom planistycznym oraz innym organizacjom państwowym, które podejmują decyzje i/lub zgody;
- reprezentujących konsultantów urzędowych, takich jak krajowe agencje ochrony środowiska i agencje środowiskowe;
- reprezentujących organizacje pozarządowe, takie jak Wildlife Trust lub RSPB lub lokalne grupy.

Jeśli wiedza i doświadczenie wszystkich tych osób i organów zostanie zaangażowana w projekcie w celu osiągnięcia najlepszych rozwiązań dla różnorodności biologicznej, to najprawdopodobniej wyniki będą lepsze niż gdyby współpracę i doradztwo ograniczano.

7. Wytyczne IEEM

„Wytyczne” IEEM zostały zaaprobowane przez następujące organizacje: Association of Local Government Ecologists, Countryside Council for Wales, English Nature, Environment Agency, the Environment and Heritage Service, the Institute of Environmental Management and Assessment, the Scottish Environment Protection Agency, Scottish Natural Heritage oraz The Wildlife Trusts.

Organizacja „The Rural Development Service” (RDS) jest odpowiedzialna za Oceny Oddziaływania na Środowisko (dotyczące gruntów nieuprawianych i obszarów półnaturalnych) (Wielka Brytania, Przepisy 2001). W pełni akceptując procedury Ocen Oddziaływania Ekologicznego określone w niniejszym dokumencie, RDS zwraca uwagę, że niektóre zalecenia mogą nie przystawać lub być nieodpowiednie do oceny prawdopodobnego znaczenia mniejszych projektów rolnych.

„Wytyczne” IEEM są dostępne na stronie internetowej (www.ieem.org.uk/ecia/index.html) skąd można je pobrać w formacie pdf. Strona ta zawiera przykłady ocen (OOE) przeprowadzonych przy wykorzystaniu „Wytycznych”.

Format on-line „Wytycznych” pozwoli na ich aktualizację w odpowiednich odstępach czasu, tak by ująć w nich zmiany w prawie, politykach oraz w nauce, które leżą u podstaw przebiegu OOE.

Podziękowania

Karen Colebourn zainicjowała proces tworzenia „Wytycznych” ciętym artykułem w czasopiśmie *Ecology & Environmental Management in Practice* latem 2000 (Regini i in. 2000) i przewodnicząc Grupie Sterującej podczas długiej, ale ciekawej dyskusji i wymianie uwag do ich publikacji wiosną 2006. Duży wkład w ich przygotowanie wniosły następujące osoby: Kathy Ader, John Archer, Dolores Byrne, Steve Moon, Stuart Wilson oraz Len Wyatt. Przebieg tworzenia „Wytycznych” był nadzorowany w imieniu Rady IEEM przez Sue Bell, Tima Bines, Nicka Carter i Richarda Gravesa. Na koniec, pragniemy podziękować Lindzie Yost, Wicedyrektorowi Wykonawczemu IEEM, za jej wspaniałe i niezmordowane wysiłki zmierzające do zakończenia realizacji, akceptacji i podpisania „Wytycznych”.

Literatura

- European Commission (2000). Managing Natura 2000 Sites – The provisions of Article 6 of the ‘Habitats’ Directive 92/43/EEC p 40.
- Regini K. (2000). Guidelines for Ecological Evaluation and Impact Assessment. Bulletin of the Institute of Ecology & Environmental Management, In Practice, 29: 1-7.
- Treweek J. (1999). Ecological Impact Assessment. Blackwell Science, Oxford.
- Troman S. & Fuller K. (2003). Environmental Impact Assessment – Law and Practice. LexisNexis, Butterworth, London. [Especially paras 3.70 and 3.90 to 3.92]